

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΡΧΩΝ

Δὲν εἶναι ὀρθόν τὸ ρηθέν, ὅτι μόνον προσωπικά κόμματα δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, ἀφοῦ μὴ διηρημένοι εἰς ἀρχὰς ὡς εἰς τὰ ἄλλα κράτη, πάντες μίαν καὶ μόνην ἀρχὴν ἀκολουθοῦμεν καὶ μίαν πολιτικὴν ὑπηρετοῦμεν, τὴν ἐθνικὴν.

Καὶ δὲν εἶναι ὀρθόν, διότι τὴν ἐθνικὴν ταύτην πολιτικὴν, ὁμοίαν μὲν πάντες νοοῦμεν, διαφοροτρόπως ὁμως ὑπηρετοῦμεν. Οἱ διάφοροι δὲ τρόποι, οὗς μεταχειρίζομεθα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἑνὸς καὶ ὁμοίου καὶ ἀδιαιρέτου ἐθνικοῦ ἰδεώδους, αὐτοὶ δύνανται ν' ἀποτελέσωσι τὰς ἀρχὰς τῶν δύο μεγάλων κομμάτων, ἅτινα ἐναμίλλως δέον νὰ ἐργασθῶσι πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ.

Μὴ ἀπατώμεθα. Ἐκτὸς τῶν προσωπικῶν κομμάτων, ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν δύο μεγάλα κόμματα ἀρχῶν, ἀσύστατα ἀκόμη καὶ ἀσυγκρότητα διότι δὲν ὑψωσαν σύμβολα, δὲν διετυπώθησαν εἰς προγράμματα, δὲν ἐνεσαρκώθησαν εἰς ἀρχηγούς, παλαιόντα ὁμως καὶ εἴτε νικῶντα εἴτε ἡττώμενα μεγίστην διὰ τῶν ἀγώνων τῶν ἀσκοῦντα ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Πατρίδος.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ ἕτερον τῶν ἀσυντάκτων τούτων κομμάτων ὑψωσε μικρὰν σημαίαν. Δὲν κομπορημονοῦμεν ἂν εἰπώμεν ὅτι ἡ σημαία αὕτη εἶναι τὸ ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τοῦτο φύλλον.

Αἱ ἀρχαί, ἃς κηρύττουσι τὰ Πάτρια, εἶναι αἱ ἀρχαὶ τρισεγγύτου πολιτικοῦ κόμματος, ἐπιδιώκοντος τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἱεροῦ ἰδεώδους διὰ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς πατροπαράδοτους θρησκευτικὰς ἰδέας, διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ ἐθνικοῦ βίου, διὰ τῆς κατὰ τὰ παλαιὰ πρότυπα ἐλληνοπρεποῦς τῶν νέων γενεῶν ἀνατροφῆς. Ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων τὸ ἐν τῶν ὀνειροπολουμένων πολιτικῶν κομμάτων τοῦ μέλλοντος ἐλπίζει ὅτι ἐξόχως δύναται νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος.

Τὸ ἕτερον κόμμα, μέγα δύστυχῶς καὶ αὐτό, δὲν ὑψωσε σημαίαν ἀντίθετον, οὐδ' ἐκήρυξεν ἐναντίας πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀρχὰς ἐργάζεται ὁμως καὶ τοῦτο καὶ ἰσχυρὰν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν διὰ τῆς ἀμελείας του πρὸς τὴν θρησκείαν, διὰ τῶν μιμήσεων ξένου βίου καὶ εἰσαγωγῶν ἄλλων ἡθῶν καὶ ξενοπρεποῦς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων. Φαντάζεται ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ἐπείγουσαν πάσης ξενικῆς πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς παραγωγῆς καὶ ἀνεξέλεγκτως εἰσάγει πανταχόθεν ταύτην, διὰ πάσης θυσίας, διὰ πάσης ὁδοῦ σπεῦδον νὰ καταρρίψῃ τὰ παλαιὰ τείχη καὶ ἰσοπεδώσῃ τὸ ἐλληνικὸν πρὸς τὰ ξένα ἐδάφη.

Ἡ ἀνευ μάχης νίκη καὶ ἐπικράτησις δὲν εἶναι τὸ ὀνειροπόλημα ἡμῶν. Τούναντίον. Ἐκ τῆς πάλης τῶν τόσων ἀντιθέτων ἀρχῶν ἀναμφισβητήτως θὰ προκύψῃ ἡ εὐρεσις τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἥτις ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον θὰ ὁδηγήσῃ τὴν Πατρίδα εἰς τὸ τέρμα τῶν πόθων τῆς. Τέρμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε τὴν ἀπεμάκρυναν τῶν προσωπικῶν κομμάτων οἱ ἀγῶνες.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Τρίτη
(Λουκ. ζ'. 11—16).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην¹ Ναὶν καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο² τεθνηκώς, υἱὸς μονογενεῆς³ τῇ μητρὶ αὐτοῦ καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος εὐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ. Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ,⁴ οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε. Νεανίσκε, σοὶ λέγω,⁵ Ἐγέρθητι⁶ Καὶ ἀνεκάθισεν,⁷ ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες. Ὅτι Προφῆτης μέγας ἐγήγερται⁸ ἐν ἡμῖν καὶ ὅτι ἐπισκέψατο⁹ ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Τὰ διδάγματα ἐδημοδιεύθησαν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ. Κατωτέρω τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς μετὰ τῶν ἐξ αὐτοῦ διδαγμάτων.

Κυριακὴ Τετάρτη.
(Λουκ. η' 5—15).

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν¹ ταύτην. Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι² τὸν σπώρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπεῖρειν αὐτόν,³ ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτόν, καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηρσῆθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα,⁴ καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι⁵ αἱ ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό, καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαπνίαν αὐτό, καὶ ἔποιε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.⁶ Ἐπρωτῶν δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες. Τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπώρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούοντες, εἴτα ἔρχεται ὁ Διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν· οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ, ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσι, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται· τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτον καὶ ὑπὸ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι· τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν, οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσιν καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Σημειώσεις.

1) Παραβολή = ἀλληγορικὴ διήγησις, ἐξ ἧς ἐξάγεται ἡθικὴ εἰς ἀλήθεια. 2) Τοῦ σπεῖραι, ἡ γενικὴ σημαίνει τὸν σκοπὸν δι' ὃν

ἐξήλθε. 3) Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν—καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου τῆς σπορᾶς ὁ σπόρος πίπτει παντοῦ ὅθεν διέρχεται ὁ σπορεύς. 3) Ἰκμάδα—ὕγρασιαν. 5) Συμφεῖσα—σὺν τῷ σπόρῳ συτρώσασαι καὶ αὐξήσασαι 6). Ἐκατοντάπλασίονα, ἥτοι τὸ ἐν ἀπέδωκεν ἑκατόν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ ἄνω δημοσιευμένη περικοπή τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου προσομοιάζει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς σπόρον, καὶ παραβάλλει τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ πρὸς διάφορα εἶδη τῆς ἐπιτυχίας, τὰ ὅποια ἐμφανίζει ὁ ριπτόμενος εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ γεωργοῦ σπόρος. Ἡ παραβολὴ αὕτη σαφὴς καὶ περιγραφικὴ δίδει εἰς ἡμᾶς ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἐκ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα ἀσφαλῆ περὶ τοῦ πῶς ὀφείλομεν νὰ διατεθῶμεν πρὸς καρποφόρον ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν δεξίωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὰ παραγγέλματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὑποχρεοῦται ὁ χριστιανὸς νὰ μεταδώσῃ οὕτως εἰπεῖν εἰς ἑαυτὸν, καὶ νὰ καταστήσῃ ταῦτα πηγὴν πάντων τῶν συναισθημάτων αὐτοῦ, καὶ πασῶν τῶν σκέψεων αὐτοῦ, καὶ ἀρετηριαν πασῶν τῶν πράξεων καὶ σχέσεων αὐτοῦ, διὰ νὰ δύναται ἀδιστακτικῶς νὰ λέγῃ, ὅτι εἶναι ὄντως μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ διατεθῶμεν ἵνα δεχθῶμεν καὶ καταστήσωμεν καρποφόρον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν; Ὀφείλομεν ν' ἀποφύγωμεν πάντα τὰ εἶδη τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, τὰ ὅποια συντελοῦν εἰς τὸ νὰ μὴ ριζοβολήσῃ ἐν ἡμῖν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ πρωτίστως. Τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὀφείλομεν ν' ἀκούωμεν μετὰ προσοχῆς καὶ νὰ μὴ μελετῶμεν αὐτὸν ἐπιπολαιῶς ἀλλὰ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν ὅσον τὸ δυνατόν βραδύτερον εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ νὰ κατανοῶμεν αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως σχηματίζομεν ἑδραφὸς κατὰλληλον εἰς δεξίωσιν καρποφόρον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν τοῦναντίον ἀκούωμεν χωρὶς προσοχὴν, καὶ χωρὶς βαθυτέραν μελέτην αὐτόν, τότε διαλογισμοὶ εἰδῶν εἰδῶν διέρχονται ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου διὰ τῆς διανοίας ἡμῶν καὶ παραγκωνίζουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ περιφρονοῦσιν αὐτόν, καὶ σκέψεις ἄλλαι ἀβάσιμοι καὶ ἐλαφραί, σκέψεις ἡδονῶν καὶ διαβολικῶν ἔργων ἐντελῶς ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὸν λόγον τοῦτον, καὶ δὲν ἐπιτρέπουσι, ἐπομένως μὴδὲ τὴν βλάστησιν αὐτοῦ.

Δεύτερον. Ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν τὴν καρδίαν ἡμῶν δεκτικὴν τοῦ Θεοῦ λόγου. Ὅταν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀποβῶσι τραχεῖαι δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τελειῶς τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πιστεύομεν, ἀλλ' ἡ πίστις ἡμῶν δὲν εἰσχωρεῖ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν. Ὁ λόγος γίνεται ἀκουστός. Ἀλλ' ἡ τραχύτης τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτὸν νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτὰς καὶ νὰ ζωογονήσῃ αὐτάς. Καὶ ἔρχονται οἱ πειρασμοὶ τῆς ζωῆς πολλῶν καὶ διαφορῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν, καὶ οἱ πειρασμοὶ οὗτοι εὐρίσκουσι ψυχὴν καὶ καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ ἀστηρίκτους, διότι ἡ πίστις δὲν ἔχει ἐδραιωθῇ ἐν αὐταῖς, καὶ παρασύρουσι λοιπὸν τὸν Χριστιανὸν καὶ ἀποσπῶσιν αὐτόν ἀπὸ τῆς πίστεως αὐτοῦ εἰς Χριστόν, καὶ ἀπὸ τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων αὐτοῦ ὡς Χριστιανοῦ. Ἐν ᾧ ἐὰν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶχεν ἀποβάλῃ τὸ τραχὺ τῆς ἀναισθησίας καὶ ἡ πίστις εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτάς ἡ μὲν καρδία θὰ διεσκευάζετο διὰ τῆς ἀγάπης, καὶ ἡ γνώμη τῆς ψυχῆς θὰ ἐνισχύετο διὰ τῆς πίστεως, καὶ οὐδεὶς πειρασμὸς θὰ ἦτο δυνατός νὰ διασαλεύσῃ τὸν Χριστιανὸν ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, διότι καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ

πίστις θὰ εἶχον αὐτὸν προσκεκολλημένον εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ εἶχον ριζοβολήσῃ τοσοῦτον ἐν αὐταῖς ὥστε καθιστῶσι τὸν Χριστιανὸν ἀκλόνητον. Ἀλλὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὀφείλομεν τρίτον ν' ἀκούωμεν καὶ δεχώμεθα ἀπὸ πασμένων ἀπὸ τῶν μερινῶν καὶ φροντῖδων τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Αὗται συνήθως καθιστῶσιν ἡμᾶς μᾶλλον ἐγωῖσται καὶ φιλαύτους. Ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποσκοπεῖ κυρίως εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ ἐν ἡμῖν τὴν ἀγάπην τοῦ ἐγὼ ἡμεῖς καὶ νὰ ἐξωτερικεύσῃ ἐκτὸς ἡμῶν τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καθιστῶν ὑποκείμενον αὐτῇ οὐχὶ τὸ Ἐγὼ τοῦ Χριστιανοῦ ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν ὅμοιον αὐτῷ. Ὁ ἀνὴρ ὁ ταυτος καὶ ἐγωῖστης διαρκῶς φθεῖρεται ἐν ταῖς μερίμναις τῆς ζωῆς, καὶ οὐδὲν ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ ὕλικου κόσμου, καὶ νὰ προσηλωθῇ εἰς σκέψεις ὑπερλοτέρας καὶ ἐκτελεστικὰς τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Αὐτὸ ἐὰν θέλωμεν νὰ καρποφορήσῃ ἐν ἡμῖν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν τὴν κυρίαν θέσιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ καρδίᾳ ἡμῶν εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ ἱερὰ συναισθημάτων, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ὕλικας φροντίδας καὶ σκέψεις, αἵτινες καταπατοῦσι τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον. Λοιπὸν ἰδοὺ τέταρτον ποῖον ἑδραφὸς ὀφείλομεν νὰ προετοιμάσωμεν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ καρδίᾳ ἡμῶν διὰ νὰ δεχθῶμεν μὲ ἐλπίδας καρποφορίας μεγάλης τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἀς πληρώσωμεν τὴν καρδίαν ἡμῶν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ ἂς ἐνισχύσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν διὰ πίστεως ἀκραδῆτου καὶ οὕτως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔα δυνήσῃ νὰ ριζοβολήσῃ βαθύτατα ἐν τῇ ὑπάρξει ἡμῶν καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἔργα ἀγαθὰ τοσαῦτα ὥστε νὰ χαρακτηρίζωσιν ἡμᾶς ὡς γνησίους μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Τ' ΑΡΜΑΤΑ

Ἐνα μικρὸ κλεφτόπουλο δὲν τρώει, δὲν τραγουδᾷ
Δὲν πίνει δὲν γλεντάει,
Μόν' τ' ἄρματά του κῦτταζε, τοῦ τουφεκιοῦ του λέγει,
—Γεῖά σ' ἀρχιληστὴ Ναβέλη,
Τουφεκί μου περήφανο, σπαθί μ' ἐξηγυμνωμένο,
Μιά χαρά 'σούν τὸ καὶμένο.
Πολλαὶ φοραὶς μὲ γλύτωσες ἀπ' τοῦ ἔχθρου τὰ χέρια
Μὲ κυνήγαν νύκτα μέρα,
Καὶ τώρα μὲ παράτησες σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο·
Δὲν μὲ λένε τί νὰ κάμω.
Σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη, σὰν χώρα βουλιαγμένη
Γεῖά σ' ἀγάπη μ' πιστεμένη.

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΜΕΤΟΥΣΙΩΣΙΣ

Ἰδοὺ διανοίγεται ἐνώπιον ἡμῶν ἡ τῆς ἐπιτελέσεως τῆς μεγάλης καὶ ἀναιμάκτου θυσίας ὥρα· ἡ Ἀναφορὰ καὶ Μετουσίωσις.

Ὁ Διάκονος ἄρχεται προετοιμάζων τοὺς πιστοὺς ἵνα παρασταθῶσιν εἰς τὴν ἀναιμάκτον θυσίαν. Καὶ ἐκφωνεῖ λοιπὴν προτροπὴν πρὸς αὐτοὺς καὶ πρόσκλησιν ἵνα σταθῶσιν, προσήκει εἰς τὴν περίστασιν, μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ. Στῶμεν καλῶς—Στῶμεν μετὰ φόβου. Καὶ κατόπιν τοῦ συνιστᾶ προσοχὴν ἵνα ἐν εἰρήνῃ πρὸς τε ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τὸν πλησίον, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν προσφέρωσι τὴν ἁγίαν θυσίαν τὸν Θεὸν θυσίαν· καὶ λέγει, «Πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν ἀναφοράν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Καὶ ὁ λαὸς ἀποδεχόμενος τὴν προσαγγὴν καὶ συμμορφούμενος πρὸς τὴν ἀποστολικὴν προτροπὴν, δι' ἧς παραγγέλλεται ἅπας ὁ λαὸς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐξῆς «προσφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως»—ἀναφ

ρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ» (Ἑβρ. 13, 15) καὶ ἔχει ὑπ' ὄψει πλείστας ὅσας γραφικὰς ρήτραις, αἵτινες γνωρίζουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀρέσκειται εἰς θυσίας ταύρων καὶ μόσχων καὶ ὀλοκαυτωμάτων, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ἐλέους εὐσπλαγχνίας, ἅτινα εἶναι προϊόντα τῆς κυριαρχούσης ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου εἰρήνης, καρποῦ καὶ ταύτης τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, ἀπαντᾷ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Διακόνου, ἵνα ἡ τελουμένη θυσία διεξάγῃται ἐν εἰρήνῃ, καὶ λέγει διὰ τοῦ χοροῦ.—«Ἐλεον εἰρήνης θυσίαν αἰνέσεως». Καὶ ἐρμηνεύομεν τὴν ἀναφώνησιν ταύτην—ἐντὶ θυσίᾳ ζῶν, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα δὲν ἐξαλείφει ἁμαρτίας, καὶ ὧν τὸ κρέας δὲν ἀγιάζει ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐσθίουσιν αὐτό, ἂς προσφέρωμεν τῷ Θεῷ θυσίαν εὐάρεστον εἰς αὐτόν, θυσίαν ἐπαίνων, οὗς προκαλοῦσι φιλεῦσπλαγχνοὶ ψυχαί, ἐλεοῦσαι ἐξ ἀγάπης καὶ εἰρήνης τὰς ἀξίας ἐλέους, ἔχουσαι πάντοτε τροφὴν τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης, τὸν ἔλεον, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν φιλαδέλφειαν «θυσία αἰνέσεως δοξάζει με» ψαλ. 119. 23. «Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως» (ψαλ. 115, 17). «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» (Ματθ. 9, 13). Οὕτως ὁ λαὸς ἐκ γραφιστορήσεων ἀπαντῶν ἀνακηρύττει ὅτι συμμορφούμενος πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ προσφέρῃ θυσίαν εὐάρεστον αὐτῷ, ἥτοι εὐσπλαγχνίαν ἥτις πηγάζει ἐξ εἰρηνευούσης ὑπ' ἀγάπης καρδίας, καὶ ἥτις εἶναι θυσία αἰνῶν καὶ δοξολογίας τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποίαν θυσίαν παραγγέλλει καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ Ἀπόστολος «ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ».—Μετὰ τοῦτο ἀσπάζεται ὁ ἱερωγὼν ἀρχιερεὺς ἡ ἱερὴς τὴν Ἐκκλησίαν προσφωνῶν τὴν συνήθη καὶ ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς ἐπιστολαῖς, καὶ ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς διαταγαῖς ἀναγραφομένην προσφώνησιν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνθυμούμεθα ὅτι εἶδομεν πολλάκις ἱερεῖς ἢ διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἢ διὰ τινος τῶν καλυμμάτων σταυροσημειούμενος ἐπὶ τοῦ μετώπου. Καὶ τὴν διάταξιν ταύτην ἀνευρίσκομεν ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς διαταγαῖς. «Τὸ πρόπαιον τοῦ σταυροῦ κατὰ τοῦ μετώπου τῇ χειρὶ ποιησάμενος εἰπάτω—ἡ χάρις τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἔστω μετὰ πάντων ὑμῶν». Οὕτω καὶ ἡ μέχρις ἡμῶν διατηρηθεῖσα προσφώνησις τοῦ Λειτουργοῦ ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον, καὶ στρέφεται ἐπὶ τῆς Ἀποστολικῆς ρήσεως δι' ἧς τελευτᾷ ἡ πρὸς Κορινθίους δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, ἥτις εἶναι ἐπὶ λέξει ἡ αὕτη αὕτη λειτουργικὴ προσφώνησις, ἣν καὶ ἐρμηνεύομεν.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ λειτουργὼν ἱερεὺς δεσμεῖται ὑπὲρ τῶν πιστῶν τῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ Συνάξει παρισταμένων ἵνα ἔλθωσιν εἰς αὐτοὺς πάντα τὰ δῶρα τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐξ ὧν συνετελέσθη ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς προσηλώσεως αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἠξίωσε τοὺς πιστευόντας εἰς αὐτόν ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, τῆς χάριτος, καὶ τῆς σωτηρίας. Καὶ τὰ χαρίσματα λοιπὸν ταῦτα εὐχεταὶ ὁ λειτουργὸς ἐκ μέρους τοῦ Σωτῆρος εἰς τοὺς πιστοὺς—«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς». Θεὸς ὁ Πατὴρ τοσοῦτον ἠγάπησεν τὸν ἀνθρώπον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἵνα ἐξαγοράσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας. Καὶ τὴν ἀγάπην ταύτην εὐχεταὶ ὁ λειτουργὸς εἰς τοὺς πιστοὺς.—«Καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος». Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα μετέδωκεν εἰς τοὺς πιστοὺς ποικίλα χαρίσματα. Καὶ τὴν μετέδοσιν καὶ κοινωνίαν ταύτην εὐχεταὶ ὁ λειτουργὸς εἰς τοὺς πιστοὺς. Πάντα δὲ ταῦτα εὐχεταὶ εἰς τοὺς παρισταμένους κατὰ τὴν θείαν ἐκείνην ἀναφορὰν πιστοὺς.—«Ἐἴη μετὰ πάντων ὑμῶν».

Καὶ ὁ λαὸς ἀντεύχεται εἰς τὸν εὐχόμενον αὐτῷ πάντα

ταῦτα λειτουργῶν τὰ ἴσα, προσφωνῶν διὰ τοῦ Χοροῦ—«Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός Σου». Οὕτω φαίνεται καὶ ἐν ταῖς Ἀποστολικαῖς Διαταγαῖς. Μετὰ τὴν ἀνωτέρω παρατιθεμένην ἐκ τοῦ αὐτοῦ κειμένου εὐχὴν προστίθῃσιν ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος· καὶ πάντες συμφώνως λεγέτωσαν ὅτι· «καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός Σου» (Βιβ. Η'. κεφ. 12, 3).

ΚΑΛΑ ΣΗΜΕΙΑ

Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται καὶ εὐχαριστοῦνται νὰ ἔχουν πάντοτε παράπονα, νὰ φέγουν, νὰ κατηγοροῦν, νὰ μάχωνται κατὰ τοῦτου ἢ κατ' ἐκεῖνου τοῦ πράγματος κλπ. Τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους ὅταν τις συναντήσῃ—καὶ τοὺς συναντᾷ καθ' ἐκάστην—τὸ φρονιμώτερον ὅπου ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι νὰ μὴ τοὺς ἀντικρούῃ εἰς ὅσα παραπονούνται, διότι τόσῳ περισσώτερον τοὺς ἐξάπτει, ἀλλὰ νὰ εὐρίσκῃ τρόπον νὰ ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Συνήθως ὁμως γίνεται τὸ ἐναντίον, δηλ. εἴτε ἀπλῶς διὰ νὰ γίνεσθαι συζητήσις εἴτε καὶ ἐκ τοῦ πόθου νὰ διαφωτισθοῦν καὶ παύσουν τὰς μεμψιμοιρίας, ἐπιχειροῦμεν νὰ μεταπείσωμεν αὐτοὺς καὶ τότε εὐρίσκομεν κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον τὸν διάβολόν μας. Εἰς μίαν τοιαύτην σκηνὴν παρέστην κατ' αὐτάς καὶ θέλω νὰ τὴν διηγηθῶ.

Ἐκάθηντο εἰς ἐν ἐξοχικὸν καφεψεῖον φίλοι τινὲς καὶ συζητοῦν, ὅτε προσῆλθον καὶ ἐγὼ καὶ καθίσας ἡκρωμένη τῆς συζητήσεως. Ὁ μὲν διεστίνετο ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξυγίανσιν καὶ ἡλιπίζεν, ὁ δὲ τοῦναντίον ἔλεγεν ὅτι βαίνομεν κατὰ κρημνῶν. Βλέπεις, παρετήρει ὁ πρῶτος, ὅτι ὀχι μόνον ἐγκαίρως, εὐθὺς ὡς συνεκλήθησαν, προσῆλθον οἱ βουλευταῖ, ἀλλὰ καὶ ταχέως ἐργάζονται καὶ δὲν κωλυσιεργοῦν ὅπως πρῶτον διὰ τῶν ἐπικνευλημένων ἐπερωτήσεων; Ἐγὼ εἰς ὅλα αὐτὰ οὐδὲν ἄλλο βλέπω, ἀπὴντᾳ ὁ δεύτερος, ἡ ὅτι τὸ μόνον ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον εἶχομεν ἕως τώρα, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, κινδυνεύει καὶ αὐτὸ νὰ ἀπολεσθῇ. Ὡστε, παρετήρησεν ὁ ἄλλος, τὸ ὅτι ἡ Βουλὴ πρῶτον κατέτριβεν ὅλον ἐξάμηνον χωρὶς νὰ ψηφίσῃ δύο νόμους καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο ἀνάγκη νὰ καλῆται καὶ εἰς ἑκτακτον σύνοδον καὶ νὰ πληρῶνῃ τὸ δημόσιον ταμεῖον κατ' ἔτος σχεδὸν ἑκατομύριον δλον δι' ἑξοδα τῆς Βουλῆς, τοῦτο ἦτο καὶ ἐλέγετο ἐλευθερία λόγου!

Ἐπειτα δὲν σὰς φαίνεται, ἐξηκολούτησεν, εὐδοκίον σημεῖον ὅτι, ἐνῷ πρὸ μηνῶν τινα ἐγένετο ἀνάγκη νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἀρχῆς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι ἐπρότεινε φόρους τινὰς καὶ ἕνεκα τούτου ἐξανέστησαν οἱ διαφερόμενοι, τώρα ἐπιβάλλονται πολὺ περισσότεροι, καὶ ὁμως ὁ λαὸς συναισθανόμενος τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων φαίνεται πρόθυμος νὰ ὑποφέρῃ αὐτούς; Ἡ δὲν σὰς κάμνει καλὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἐνῷ πρὸ ἐτῶν τινα οἱ Κορίνθιοι ἐπυροδόλησαν τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἡπειλήσαν δὲν ἐνθυμοῦμαι τί καὶ τί, ἂν ἤθελε καταργηθῇ ἡ νομαρχία των, τώρα περιορίζονται μὲν αἱ νομαρχίαι μεγάλως, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι φρονιμώτερον καὶ πατριωτικώτερον σκεπτόμενοι ἡσυχάζουσιν; Ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ δεύτερος, εἰς ταῦτα πάντα δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο εἰ μὴ νῆαν ἐκμύζηναι τοῦ λαοῦ καὶ νῆαν αἰτῖαν νὰ παρακμάσσουν τινὲς μικραὶ πόλεις. Ἀλλὰ, φίλε μου, παρετήρησε τότε ὁ πρῶτος, πᾶσα φορολογία καὶ ἡ ἐλαφροτέρα ἀκόμη δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐκμύζηναι τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ φανερὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἄλλο, τὸδε: Εἶναι δίκαιον νὰ φορολογῆται ὁ κόσμος, διὰ νὰ ἔχῃ ὁ κάτοικος μικρᾶς, ὡς λέγεις, πόλεως τὴν νομαρχίαν καὶ τὸ πρωτοδικεῖον πρὸ τῆς οἰκίας του καὶ ὀχι ὀλίγας ὥρας μακρύτερον; ἢ εἶναι δίκαιον νὰ φορολογῆται ὁ πτωχὸς ἐπιτηδευματίας καὶ ὀχι ὁ

πλούσιος τραπεζίτης; και είναι ὀρθὸν νὰ φορολογῇται ὁ κτηματίας καὶ ὄχι ὁ ἔχων μετοχὰς καὶ ἄλλα χρεώγραφα; Καὶ εἶναι σωστὸν καὶ δίκαιον νὰ πληρῶνῃ τόσον φοβερὸν φόρον ὅποιος καίει πετρέλαιον, καὶ ὅστις πίνει οἶνόπνευμα νὰ μὴ πληρῶνῃ τίποτε;

Ἄκουε, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν, ἐγὼ παρατηρῶ ὅτι καὶ Βασιλεὺς καὶ λαὸς καὶ Βουλὴ καὶ στρατὸς καὶ σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν τό τε ἐλεύθερον καὶ τὸ δούλον καὶ τὸ ἐν τῇ διασπορᾷ ἄρχεται νὰ πονῇ διὰ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα, νὰ ἔχῃ συναίσθησιν τῶν κινδύνων οἱ ὅποιοι μᾶς περιβάλλουν, καὶ νὰ θέλῃ νὰ σωφρονήσῃ καὶ ὑποβληθῇ εἰς θυσίας καὶ κόπους. Παρατηρήσατε πόσον προθύμως σπεύδουν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ οἱ προσκαλούμενοι νέοι, εἶναι μία χαρὰ νὰ τοὺς βλέπετε. Παρατηρήσατε τί λέγει καὶ τί κάμνει ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ γέρον Κεφαλλῆν, ὁ Κοργιαλένιος. Ἰδέτε τί θαύματα ἐκτελεῖ, τί ἐνθουσιασμόν ἐγείρει, καὶ τί καρποὺς ἐπιφέρει καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Ἀμερικῇ τὸ μέγα κήρυγμα τοῦ Ἑθνικοῦ ποιητοῦ καὶ ἀοιδοῦ Σπυρ. Μαρσούκα. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ὅποια βλέπομεν πάντες ἀλλὰ δὲν τὰ προσέχομεν, πείθουν πάντα ὀρθῶς σκεπτόμενον καὶ ὄχι φύσει μεμφίμοιρον, ὅτι πνεῦμα ἀναγεννήσεως, πνεῦμα ἀποκαθάρσεως, πνεῦμα ὀργιζομένης καὶ πονούσης φιλοπατρίας ἐπέπνευσεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Λοιπὸν ἄς ἐργαζώμεθα πάντες, καὶ σὺν Θεῷ τὰ πάντα θὰ ἀποβῶσι καλῶς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΨΙΛΑΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Δαπάνη καὶ ψήφω τῆς Κρητικῆς Βουλῆς
Ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης Ἀρχαιότητος μέχρι
τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, εἰς τόμους τρεῖς.

Ἐξεδόθησαν

Τεύχος 1ον

Ἀναδημιουργία. Νησοποιήσις τῆς Κρήτης καὶ πρῶτοι ἄνθρωποι.—Πρῶτοι κάτοικοι.—Δωριεῖς.—Προμινωική Κρήτη. Παναρχαῖος αὐτῆς πολιτισμός.—Μίνως.—Κατάστασις μετὰ τὸν Μίνωα.

Τεύχος 2ον

Ἡ Κρήτη μετὰ τὰ Τρωικά.—Δωρικὴ Κρήτη.—Συστατικὰ τῶν Δωριέων στοιχεῖα καὶ ἀρχαί ἐν τῇ Πολιτείᾳ.—Ἀγωγή τῶν παιδων, θεσμοὶ καὶ ἔθιμα.—Ἡ μετὰ τοὺς Δωριεῖς θρησκεία ἐν Κρήτῃ.—Καθαρτήρια, λειτουργίαι καὶ μυστήρια.

Τεύχος 3ον

Ἔθιμα κατὰ τὰς ταφάς. Μυστήρια μέχρι τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θρησκευματος.—Ὁ αἰρεσιάρχης Εὐήμερος.—Ὡραῖαι τέχναι ἐν Κρήτῃ.—Ἀποικήσεις, μεταναστάσεις, ἐπιμίσχισμα, ἐμπόριον.—Πολιτικὴ ἐπὶ τῆς Δωρ. περιόδου κατάστασις.

Ἡ ὅλη ἱστορία θ' ἀπαρτισθῇ ἐκ τευχῶν 10 τιμωμένη δρ. 20.

Ἐκαστον τεύχος δραχ. 2,50.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Τὰ πωλητήρια καὶ ἐργοστάσια τῆς ἤρσαν λειτουργοῦντα εἰς τὴν νεόκτιστον οἰκίαν ἐν τῇ πλατείᾳ Κολοκοτρώνη καὶ δὲ Βουλῆς 1—3.

Ἐλήφθησαν παραγγελίαι τοῦ χειμῶνος εἰς ὑφάσματα ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ κάθε ἄλλο εἶδος ἐνδυμασίας, καὶ ὅλον ἐν καταφθάνουσι νέαι παραγγελίαι.

Ἐργοστάσια ἐντὸς τῆς ἐνώσεως, Ραφεῖον ἀνδρικών ἐνδυμασιῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ ἐμπορορράπτου κ. Κωνσταντινίδου.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Εὐχομαι εἰς τὸν Ὑψιστον ταχέως ν' ἀκούσω, ὅτι πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, παραμερίζοντες τὰς προσωπικὰς κροφιλοδοξίας, θὰ ἐργασθῶμεν ἐν τῷ μέλλοντι τυνησιν νοὶ ἐν ἁρμονίᾳ, ὁμοφωνίᾳ καὶ αὐταπαρνήσει διὰ τὸ καλὸν δόξαν τῆς προσφιλοῦς Πατρίδος!

Μ. Κοργιαλένιος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατρίων»

Ἡ Εὐεργέτις τῆς Ἐταιρείας κ. Λουίζα Δε Ριανκούρ ἀπέστειλε αὐτῇ καὶ αὐτῇ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρίων δρ. 1,000.

Ὁ κ. Γ. Ν. Φωτάκης (Κρήτης) δρ. 5.

Ὁ Παν. Δ. Ρούσος ἱερεὺς (Ἀνδρου) δρ. 15.

Ὁ Παν. Πρωτοσύγγελλος (Μυτιλήνης) φρ. 10.

Ὁ κ. Ἐμμ. Μανουσάκης (Δραπέτι Κρήτης) φρ. 2.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Σ τ. Π. Πειραιᾶ. Εὐχαρίστως ἀν μάλιστα πείσῃ καὶ σχετικὰ σωματεῖα πρὸς ἀνάληψιν τῆς διανομῆς.—Ν. Μ. Σμυρναῖος. Ἄν ἐγγράφατε ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος τῆς ταγῆς θ' ἀπηλλάττεσθε τοῦ κόπου ἐπιστολῆς.—Γρ. Σ. Πάφου. Σ τ. Β. Ἀργος, Χρ. Μ. Μασσαλία, Ν. Α. Τουρκοῦ, Κρ. Γ. Ὁδισσέου, Π. Π. Α. Κ)πολιν. Ἀπεσταλὴν ζητηθέντα.—Κ. Μ. Τραπεζοῦ, Ν. Τ. Μόσχου. Γεωρ. Δ. Βοστώνη. Αὐξήτης πρὸς τὸ παρὸν ἀδύνατος.

Ράπτρια κυριῶν Κα Φωτεινὴ Κοκκινόπουλου.

Ὑποδηματοποιεῖον διευθυντῆς ὁ κ. Πιταράκης, θραβευθεὶς μὲ μεγάλα βραβεῖα εἰς διεθνεῖς ἐκθέσεις.

Ραφεῖον Στρατιωτικῶν καὶ διαφόρων ἄλλων στολῶν. Πηλίκια καὶ χρυσοκεντήματα. Καπέλλα κυριῶν. Ἡ εἰσοδος ἐλευθέρᾳ εἰς πάντας. Τιμαὶ ὀρισμέναι καὶ μικραί.

Ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ ἐνωσις.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΑΣΠ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ ΣΟΦ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΗ

Ὁδ. Ἀκαδημίας 43 ἔτος 23ον.

Πλήρες ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον μετὰ Νηπιαγωγείου. Δέχεται ἐσωτερικάς, ἐξωτερικάς καὶ ἡμιτροφίμους. Τὰ μαθήματα ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 10 7)βρίου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΕΔΛΙΟΥ

56—Ὁδὸς Ἀκαδημίας—56

Ὑποδιευθυντῆς Σ. Πέππας.

Περιλαμβάνει δημοτικὸν σχολεῖον, ἑλληνικὸν καὶ τρεῖς γυμνασιακὰς τάξεις. Δέχεται ἐσωτερικοὺς, ἡμιτροφίμους καὶ ἐξωτερικοὺς μαθητάς. Ἐφαρμόζει τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐγκεκριμένον πρόγραμμα ἐπιστῶν ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τῶν φυσικομαθηματικῶν. Εἶναι εὐφύμως γνωστὸν διὰ τὴν μετ' εὐσυνειδησίας γινομένην ἐν αὐτῷ παιδευτικὴν ἐργασίαν. Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίες καθ' ἐκάστην.

Βερνίκια, γνήσια εὐρωπαϊκὰ ὁδὸς Βουλῆς 6. Ἐκαστον κυτίον λεπτ. 20. σωτήρια διὰ τὰ ὑποδήματα.

Λιθογραφεῖον Ἐργίνου ἐν τῇ δὲ Κοραῖ καλλιτέχνικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους ἐπικεφαλίδες καὶ ἐπισκεπτῆρια.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ

ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΔΟΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥ
ΙΑΥΘΕΙΣΗΣ ΤΩ 1866

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΓΑΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠ)ΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Κεφάλαιον δρ. 5.000.000

Τμήμα Τραπεζικόν. Πᾶσα Τραπεζικὴ ἐργασία πωλῶν. Ἀγοραπωλητῶν.

Τμήμα Χρηματιστηρίου. Ἀγοραπωλητῶν. Τμήμα ἐμπορίου. Τμήμα ἀσφαλείας πυρὸς καὶ ζωῆς ὁ Γαλλικὸς «Φοίνιξ».

Τόκος καταθέσεων.

3 1)2 ο) ἀπόδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν
4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας
4 1)4 ο) » μετὰ ἑξ μῆνας
4 1)2 ο) » μετὰ ἑν ἔτος
5 ο) » μετὰ δύο ἔτη
5 1)2 ο) » μετὰ τρία ἔτη καὶ πλεονάζοντα
Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1)2 ο) ὀλίγώτερον.

Ἐλεῖον Εὐρωπαϊκὸν τυπογραφεῖον καὶ βιβλιοδετεῖον Καριωτάκη καὶ Ἀντωνίου μετὰ τμήματος ἐμπορίου. Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 9.